Nedjelja, 08.04.2012.g.

GOSPODIN JE TU.

GOSPODIN JE S NAMA.

UVIJEK KADA GA TREBAMO, AKO GA OD SRCA DOZOVEMO, ON

JE TU.

Sve više i više ljudi, ZAPRAVO SVI KOJI SU U VJERI U GOSPODINA, svjedoče mi, kada razgovaramo o vjeri i duhovnosti, DA ZNAJU DA GOSPODIN POSTOJI JER SVATKO OD NJIH IMA BAR JEDAN DOGAĐAJ U SVOJEM ŽIVOTU U KOJEM JE IMAO DIREKTAN KONTAKT S GOSPODINOM.

Danas, na obiteljskom uskršnjem doručku, ispričala mi je moja mama, i dodala da to nije još nikom ispričala, da ju je Gospodin neki dan DOTAKNU ZA RAME.

Da se taj dan jako žalila Gospodinu zašto ju je tako ostavio kroz život. Da su joj se dogodile tolike teške stvari. Sada na kraju i rastava njezine kćeri. I da se plakala. I da je u tom stanju došla pred svećenika koji ju je blagoslovio. Vjerojatno je to bio nekih od ovih uskršnjih obreda u crkvi.

I KADA SE OKRENULA OD SVEĆENIKA I KRENULA PREMA

KLUPI, OSJETILA JE NA DESNOM RAMENU NEKI

PRITISAK, KAO DA JU JE NETKO RUKOM STISNUO ZA

RAME. OKRENULA SE ALI NIKOGA NIJE BILO IZA NJE.

BILA JE ZBUNJENA. NO, BRZO JOJ JE DOŠLO U MISLI

TKO JE TO MOGAO BITI.

GOSPODIN, JER GA JE IZ DUBINE SVOJE NAPAĆENE

DUŠE DOZVALA.

I POSLIJE JE TO ODMAH ISPRIČALA ŽUPNIKU. A ON JOJ

SE SAMO NASMIJEŠIO I UPITAO JU DA ŠTO MISLI TKO

JE TO BIO. A ONA MU JE KAZALA DA ZNA DA JE TO

BIO GOSPODIN. A ON JOJ SE SAMO NASMIJEŠIO,

POTVRĐUJUĆI JOJ TO KLIMANJEM GLAVE.

TAKO MALA GESTA ZA GOSPODINA A S TAKO

OGROMNIM ZNAČENJEM ZA MOJU MAMU.

Zato meni nitko ne treba dokazivati dali

Gospodin postoji i da li je tu. Na meni se

ono već mnogo puta proslavio. A vidim i na

mnogim drugima oko sebe.

No, on što nije dobro je to što Ga mi ne proslavljamo

dalje, pričajući svima o tome što nam se lijepo s njim

dogodilo.

Baš sam malo prije došao od jedne drage stare susjede. Ima 87

godina i dogodilo se da je u ove uskršnje dane sama doma. Išao

sam ju posjetio da joj čestitam Uskrs i da joj malo uveselim u

njezinoj samoći.

U zadnje vrijem volim otići do nje jer puno razgovaramo o vjeri i

njezinom svakodnevnom svjedočenju. Oba dvoje volimo jedan

drugome o tome pričati. A TOLIKO TOGA SE MOŽE OD NJE

ČUTI O GOSPODINU, TOLIKO LIJEPOG.

I kaže ona da o tim nekim događajima nije nikome pričala nego

sada meni. Jer bi joj se smijali. I ja sam se s tim složio. I priznao

joj da ni ja ne pričam stalno o Gospodinu. Samo onome za kojega

osjetim da Ga traži i da želi o tome razgovarati.

A ipak, poslije sam si mislio, možda je ponekad potrebno govoriti

o Gospodinu i tamo gdje možda i neće to prihvatiti. Ne nešto na

silu, ali ima puno sitnih gesta koje se mogu činiti.

Ja znam, i osjetim to po pogledima, DA MOJA KRUNICA,

KOJU NOSIM STALNO OKO VRATA, PREDSTAVLJA

SVJEDOČENJE VJERE SVUGDJE GDJE SE POJAVIM. I

TJERA ME DA SE I PONAŠAM PO BOŽJIM

ZAPOVIJEDIMA.

Ali, npr., rijetko se sjetim da se prije nego idemo jesti kod

ljudi kod kojih smo u gostima, PREKRIŽIM I ZAHVALIM

GOSPODINU ZA TO JELO I LJUDE OKO STOLA. I

ZAMOLIM GA DA IH SVE BLAGOSLOVI. TO BIH

MOGAO, A ZABORAVIM.

Sigurno bih mogao češće opomenuti one koji psuju u

mojoj prisutnosti.

Sigurno bih mogao češće potaknuti razgovor o nekim

vjerskim, svakodnevnim, temama koje bi sve interesirale

a bez da nekoga nagovaram da mora vjerovati u

Gospodina.

I još mnogi SIGURNO…

A UPRAVO JE OVO MILOSNO VRIJEME USKRSA NAJBOLJE

VRIJEME ZA TO.

ISKORISTIMO USKRSLOG ISUSA I

PROSLAVLJAJMO GA SVUGDJE!

USKRSLI GOSPODINE, BUDI NAŠE

MISLI I NAŠE RIJEČI DRUGIMA U OVO

MILOSNO VRIJEME.

BLAGOSLOVLJEN TI GOSPODINE U VIJEKE.